

man börjar stänga gränser i Europa för personer med svenska pass. Vi hör redan starkt kritiska röster mot den svenska politiken i Danmark.

Vi måste skyndsamt begrava det högmånga skrytet om den "humanitära stormakten" och i ödmjukhet sätta oss ner med de övriga nordiska länderna och forma en gemensam invandringspolitik. Detta måste ske innan vår politik hunnit förgifta relationerna till våra nordiska broderländer.

Regeringen borde snarast repa mod och våga ta en diskussion med de länder, vars medborgare bedriver organiserade stöldturnéer och organiserat tiggeri på våra gator.

Idag fegar den svenska politiska adeln av skräck för de vänsterextremistiska journalister, som invaderat det svenska mediasamhället inklusive vad som kallas "Public Service". Där skulle den politik jag förordar omedelbart brännmärkas som rasism, vilket det givetvis inte är.

Att vika sig för rasistargumentet är direkt fejt. Vi kan föra en bra invandringspolitik ihop med våra grannländer och vi kan begära av andra EU-länder, att de tar hand om sina medborgare utan att för den skull vara rasister.

När det gäller integrationen måste den givetvis börja i skolan.

Med lite mod skulle vi lätt kunna identifiera de barn och ungdomar, som kommer att få problem i skolan innan problemen uppstått. Dessa elever måste få en grundläggande utbildning utanför den vanliga skolan, som ger dem den plattform som är nödvändig för att kunna smälta in i den ordinarie skolgången. Som det nu är tvingas problemeleverna in i vanliga klasser och ansvaret överläts i princip på lärare och på de övriga skolkamraterna. Resultatet blir en söndertrasad skolgång för betydligt fler elever än de som hade problem från början.

Det börjar bli dags att röka ut den privilegierade politiska adeln ur deras innerstadshålor och tvinga dem att ta sitt ansvar för den situation som de skapat med sina påstått öppna hjärtan.

Asylkostnaderna och dess besparingspotential

JAN TULLBERG

Docent i företagsekonomi

Efter ett riksdagsval kan det vara extra berättigat att fundera över förväntade ekonomiska effekter under den kommande mandatperioden.

Vad gäller kostnaden för asylinvandringen kan den beskrivas genom ett högkostnadsalternativ och ett lågkostnadsalternativ. I optimistisk anda vill jag betona besparingspotentialen i att välja en lägre invandring med lägre kostnader istället för att nedstämt beklaga de skenande kostnaderna, som följer vid ett antagande om att den förda invandringspolitiken fortsätter som tidigare.

I sin årsrapport för 2012 gör Migrationsverket en efterkalkyl för avslutade asylfall, som beviljats eller avslagits. Enligt den tar en asylansökan i genomsnitt 414 dagar och kostar i snitt 166 000 kronor.

Låt oss använda den kalkylkostnaden och räkna med en processtid på ett år. Enligt en prognos kommer 80 000 ansökningar årligen, om inte politiken ändras. Enligt förslag på en restriktiv politik skulle antalet skäras ner med 90 procent, dvs bli 72 000 färre. Med en ny restriktiv invandringspolitik skulle detta enligt schablon-

kostnade ovan leda till en besparing på 12 miljarder per år.

År 2 sparas åter 12 miljarder på Migrationsverket, men dessutom pengar på de som året före i högkostnadsfallet fått uppehållstillstånd. Här antas 70 procent av 72 000, dvs 50 000 personer. Deras hypotetiska kostnad skulle betalas under rubriken "etableringsfasen" och skattas också till 166 000 kronor per person och år, dvs 8,3 miljarder. Besparingen år 2 blir således totalt 20,3 miljarder.

År 3 utökas den potentiella besparingen med 8,3 miljarder till 28,6 miljarder och år 4 till 36,9 miljarder. De som är sitt fjärde år i Sverige har då kommit in i en fas, där kommunen axlat ansvaret, men det påverkar inte nämnvärt kostnaden för skattebetalarna.

Totalt ligger besparingen i denna kalkyl under de fyra åren på 98 miljarder - fyra år som skulle kunna vara mandatperioden 2015-2018.

Detta är dock inte ett avslutat kapital utan besparingen fortsätter många år framåt. Invandrare börjar arbeta i

genomsnitt efter 7-8 år men inte heller det är en slutpunkt för besparingen utan en stor del fortsätter att vara offentligförsörjda. De första 166 000 kr för asylbedömningen är bara en introduktionskostnad. En norsk utredning kom fram till att en genomsnittlig invandrare från tredje världen medför en samhällskostnad över sin livstid på drygt 4 miljoner norska kronor.

Argumentationen för den nuvarande ordningen är motsägelsefull. Å ena sidan hävdas att Sverige är extremt "generöst" och att alla andra borde vara lika generösa men väljer att vara snåla. Samtidigt hävdas att svenskarna bara gör sin plikt enligt internationella avtal. Vi är inte alls generösa utan bara lydiga.

Men naturligtvis kan Sverige tolka internationella riktlinjer annorlunda än vi nu gör. Det finns stora möjligheter att få ett snabbt genomslag för detta, då frekventa avslag skapar ett minskat antal sökanden. Detta uppnås naturligtvis inte genom att sätta upp en restriktiv målsättning, utan reglerna måste också ändras och efterföljas.

Aven Tobias Billström har stundom insett det destruktiva med bristerna i tillämpningen:

"Om ett ja och ett nej på en asylansökan får samma konsekvens, det vill säga att personen stannar i Sverige, kan man fråga sig varför vi ens prövar människors asylskäl. Med ett sådant system har vi i praktiken lämnat den reglerade invandringen och accepterat en fri invandring."

Få personer är beredda att betala omkring 100 000 kr till smugglare för att komma till Sverige om han inom kort skickas tillbaka till hemlandet. Trycket på Sverige skapas av stora möjligheter att hålla sig kvar här. En hög procent avslag och en snabb utvisning av personer som fått avslag är viktigt och kommer att få effekt genom en minskad tillströmning av nya asylsökanden.

En regeländring är att kräva identitet vid asylansökan. Om personer inte kan styrka sin identitet så bör de få avslag. Flera gånger har Sverige varit på väg att ställa krav på legitimation, men handlingskraften har svikit. Ett tydligt krav på att de som söker skall bevisa sin identitet är ett viktigt steg framåt. Migrationsverket skriver i senaste årsredovisningen:

"Andelen sökande med någon form av identitetshandling vid ansökningstillfället var 9 procent".

En annan rekommendabel åtgärd är att minska överklagandemöjligheterna genom att avskaffa den ordning med migrationsdomstolar och migrationsöverdomstol som infördes 2006. Istället gör Migrationsverket de slutgiltiga bedömningarna och prejudicerande fall remitteras till en nämnd med ansvariga politiker.

Politikerna söker undfly politiskt ansvar genom att byråkratisera och judikalisera invandringen, men den behöver framför allt demokratiseras. Den föreslagna riktlinjen är att vara restriktiv med uppehållstillstånd till de med svaga skäl (skyddsbehövande och humanitära skäl). En återgång till den mer restriktiva policy som alla partier var överens om i början på 1990-talet kan bli ett första steg.

I propagandan för invandring framförs att generösa regler skulle minska smuggling, inte minst den livsfarliga över Medelhavet. Men logiken är den motsatta – ju bättre möjligheter att få asyl, desto fler försöker. Migrationsverket noterar i en analys:

"Den italienska räddningsoperationen Mare Nostrum har fått fler att våga göra resan över havet trots de stora riskerna."

Resultatet blir att den förbättrade sjösäkerheten räddar fler, men också dödsfallen kan öka då migranterna som försöker blir fler.

Anklagelser riktas mot partier som **Nationella fronten** och **Sverigedemokraterna**, men de med reell skuld är de partier som ger incitament vilka lockar till den riskfyllda resan.

Anhöriga är den största gruppen invandrare och utgör historiskt 40 procent av alla som får uppehållstillstånd. Många är anhöriga till flyktingar och lär knappast släppas in utan någon koppling till någon flyktingklassad person. Färre asylklassade innebär färre anhöriginvandrare. Här har vi en väsentlig följdbesparing.

Aven annan anhöriginvandring bör begränsas. Den storskaliga sedvänjan med kusunäktenskap med människor från hemlandet resulterar i en omfattande anhöriginvandring av "nya relationer", vilket skapar både immigrations- och integrationsproblem. Forskaren **Paul Collier** föreslår en "importkvot". Invandrarna ges en möjlighet till partnerimport i samma proportion som infödda. Den kvot som sätts blir en begränsning, men kontrahenterna har ju möjlighet att förenas i ursprungslandet eller rikta giftermålsplanerna mot landsmän som redan bor i Sverige.

Till de 20 000 årliga arbetskraftsinvandrarna kommer drygt 10 000 anhöriginvandrare med en låg grad av sysselsättning. Många arbetskraftsinvandrare arbetar inte heller och kan då inte försörja sina anhöriga.

Politikerna har tagit beslutet att personer som ansöker om uppehållstillstånd för anhöriga också skall ta ekonomiskt ansvar för dem. Denna regel gäller dock inte i praktiken, utan bara i 1 procent av alla anknytningsfall krävs detta.

Om anhöriginvandringen reduceras med 40 000 personer per år så har vi ytterligare en serie med stegvist ökande besparingar. Det blir 6,6 miljarder första året, 13,2 andra året och totalt 66 miljarder för en fyraårsperiod. Därtill kommer positiva effekter år 5 och framåt som faller utanför kalkylen för en mandatperiod.

För närvarande prioriteras flyktinghjälp i Sverige framför

flyktinghjälp i närområdet. Detta av skäl som inte håller för vare sig en ekonomisk eller en moralisk granskning.

För den som vill ge en del av besparingarna på den svenska migrationspolitiken till flyktingar finns närliggande möjligheter. Enligt rådande praxis tas årligen flera miljarder ur biståndsbudgeten och allokeras till Migrationsverket. Om de svenska skattebetalarna i framtiden skickar dessa pengar till utrikes flyktingbistånd skulle ett humanitärt stordåd kunna uträttas. Skattebetalarna kan öka Sveriges hjälp prestation för flyktingar och samtidigt göra en besparing genom att ett minskat antal människor får permanent uppehållstillstånd i Sverige, vilket medför höga kostnader under många år.

Politikerna påstår sig prioritera flyktingar, men i realiteten prioriteras ett ideologiskt projekt: att skapa ett mångkulturellt Sverige. Denna vision är något som de flesta svenskar inte vill ha utan i valet mellan mångkultur och assimilering föredrar 80 procent av svenskarna det senare. Ändå driver politikerna på med så höga volymer så att assimilering förmågan inte räcker till, utan vi får arbetslöshet och en segregerad ghettokultur med kriminella och svenskfientliga attityder.

Den konventionella propagandan hävdar, att integrationen är nyckeln. Det centrala är etableringsstöd, nystartsjobb, lotsar och kampanjer mot "rasism och diskriminering".

Förhoppningsvis lyckas denna kalkyl visa att stora besparingar kan uppnås på invandringen, totalt 164 miljarder under en mandatperiod, medan integration i hög grad är en utgiftsverksamhet och en andrahandsfråga. Att kraftigt begränsa flyktinginvandringen är rätt sätt att ta itu med de svåra problem massinvandringen till Sverige skapar. Det primära är migranternas bakgrund och, framför allt, hur många som kommer. Nyckelordet är: **volymerna**.

